

ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਝਗੜਾ

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੇਖ ਕੇ” (2:1-5)¹

¹ਕਿੰਨਿਆ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਂ ਉਹ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਹ ਘਰੇ ਹੀ ਹੈ ²ਤਾਂ ਐਨੇ ਲੋਕ ਇੱਕਠੇ ਹੋਏ ਜੋ ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਥਾਂ ਨਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ³ਇੱਕ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਚੋਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਏ ⁴ਅਰ ਜਾਂ ਓਹ ਭੀੜ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ ਮੋਘ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਧੇੜਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਮੰਜੀ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਪਿਆ ਸੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ⁵ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ।’

ਆਇਤ 1. ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਅਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿੰਨਿਆ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਂ ਉਹ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਆਇਆ। ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ 1:21-34 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਸ ਦੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਆਇਆ। ਮੱਤੀ 9:1 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ‘ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਹਿਰ’ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਉਹ ਘਰੇ ਹੀ ਹੈ।² ‘ਪਤਰਸ ਦਾ ਘਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ’ (1:29) ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ‘ਸਿਰ ਧਰਨ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ’ ਸੀ (ਮੱਤੀ 8:20)।³

ਆਇਤ 2. ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਘਰਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। (ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ) ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹ ਸਕਦਾ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਇਸ ਮੌਕੇ ਐਨੇ ਲੋਕ ਇੱਕਠੇ ਹੋਏ ਜੋ ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਥਾਂ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਭੀੜ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੱਖ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ (ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਇੰਜੀਲ ਬਾਰੇ ਪਤਰਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ)। ਭੀੜ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਤੋਂ ਲੰਘ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ‘ਸ਼ਬਦ’ ਸੁਣਨ ਲਈ ਆਏ। ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਵੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ।⁴

ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ। ਇਹ ‘ਬਚਨ’ (τὸν λόγον, *ton logon*) ਓਸੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਜਿਕਰ 1:15 ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲੀਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ (1:14, 15, 38, 39)।⁵ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ‘ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ’ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 2 ਤਿਮੋਥੀਉਸ 4:2 ਵਿਚ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ। ‘ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਤਿਆਰ’ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਆਇਤਾਂ 3, 4. ਜਦੋਂ ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਚੋਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਏ। ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆ ਸੱਕੇ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰ ਜਾਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਾਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਫਨਹੂਮ (1:38, 39) ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਲਈ। ਉਸ ਨੇ ‘‘ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਚੱਕਿਆ’’ (NIV)। ਇਹ ਮੁਹਾਵਰਾ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ ਮੋਘ ਕੀਤਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।^੧ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਮੋਘ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਮੰਜੀ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਪਿਆ ਸੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 5. ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ‘‘ਉਹਨ’’ ਸਰਵਨਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਤ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਜੇ ਸਾਰੇ ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇੱਠੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ‘‘ਉਸਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ।’’^੭

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਅਰੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਜੀ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ।’’ ਇਸ ਐਲਾਨ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ (2:7)। ਕੀ ਯਿਸੂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਸੀ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਾਜੀ ਕਰਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਵਧੀਆ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਸੀਹ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ‘‘ਹਾਂ’’ ਜਾਂ ‘‘ਨਹੀਂ’’ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ: ‘‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜਾ ਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦੱਸ; ਕਿ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਲੰਗੜੇ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, ਕੋੜੀਆਂ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਬੋਲੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਮਰੇ ਹੋਏ ਜੀ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ’’ (ਲੂਕਾ 7:22)। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਦਮੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ)। ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਮਤਕਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉਮੀਦ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ! ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸ਼ੱਕ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਕਾਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਲਈ ਇਕ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

ਭਲਾ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੀਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (2:6-12)^੮

^੧ਪਰ ਕਈ ਗ੍ਰੰਥੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ^੭ਭਈ ਇਹ ਕਿਉਂ ਇਸ

ਤਰਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਕੁਫਰ ਬਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ? ⁸ਅਤੇ ਓਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜਾਣ ਕੇ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਉਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ? ⁹ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੁਖਾਲੀ ਹੈ, ਇਸ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ ਯਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਉੱਠ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਤੁਰ ¹⁰ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੇ ਭਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਉਹ ਨੇ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ¹¹ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ ¹²ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਰ ਝੱਟ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ! ਤਦ ਓਹ ਸੱਭੇ ਦੰਗ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ!

ਮਰਕੁਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਰਿਸਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚੌਥਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਾਪ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਡਾਕਟਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 5: 14 ਬੀ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ: “ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਵੇ।”

ਆਇਤਾਂ 6, 7. ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਭੀੜ ਨਾਲ ਗੂੰਬੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 9: 1-3 ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ; ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਜੋ ਵੀ ਵਾਪਰਿਆ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਣਿਆ। ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਠਜੋੜ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦੇਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਭ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਅਧਰੰਗੀ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹੋਣਗੇ।

ਲਿਖਾਰੀ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਜਿੰਨਾ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਆਦਮੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ 1: 19)। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ: “ਪਰ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?” (ਯੂਹੰਨਾ 2: 24, 25)।

ਗੂੰਬੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ, “ਭਈ ਇਹ ਕਿਉਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਕੁਫਰ ਬਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ?” “ਇਹ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੈ?” ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਮਰਕੁਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਣਾ ਸੀ।

ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਨ੍ਹੇ ਵਿਰੋਧ ਕਿਉਂ ਸਨ? ਮੱਤੀ 27: 18 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਲਾਤੁਸ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ’’ ਉਸਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ। ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦਾ ਰੋਮਨ ਜਾਸੂਸ ਪੂਰੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਨਿਆਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਡਰਿਕਸਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ:

ਬੇਸ਼ਕ, ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਰਸਮ ਤੇ; ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨੇਕ ਸੁਭਾਅ ਸਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦਬਾਉਂਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਸੀ, ਉਹ ਗ਼ੁਲਾਮ; ਉਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਹਾਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ, ਯਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜ!⁹

ਨੇਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਕਹਿਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇ। ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅੱਜ ਦੇ ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨੇਕਦਿਲਤਾ ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਕਰਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ‘‘ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ!’’¹⁰

ਨੇਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਯਿਸੂ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਪਾਪ ਆਪਸ ਵਿਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ! ਜੇ ਉਹ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

‘‘ਕੁਫ਼ਰ’’ (βλασφημία, *blasphēmēō*) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ‘‘ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣ’’ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਹਿਤਕ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ: (1) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ, (2) ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, (3) ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਕ ਜਾਂ ਸਹੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਖ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਮੂਸਾ ਦਾ ਪਾਪ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਠੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ (ਗਿਣਤੀ 20:8, 12)। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ। ‘‘ਪਵਿੱਤਰ’’ ਵਜੋਂ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਹਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੇਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ। ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਯਿਸੂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਲਾਹੀ

ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, “ਕੀ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?” ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੀ, “ਕੀ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਨੇਮ ਦੇ ਰੋਪ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੱਬੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪੀ!

ਆਇਤਾਂ 8, 9. ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਕਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ?” 2:9 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੁਖਾਲੀ ਹੈ?” ਸਿੱਧੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਕਾਈ ਵਿਚ ਚਮਤਕਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਿਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਮਨਾਉਣ, ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ 20:30, 31)।

ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਜਾਂ ਪਛਤਾਵਾ। ਉਹ ਵੇਖਣਯੋਗ ਅਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਮਸਲਾ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। 2:6-12 ਦੀ ਘਟਨਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ।

2:16 ਵਿਚ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ “ਉਹ ਨੂੰ ਪਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸੂਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਂਦਿਆਂ” ਵੇਖ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਖੁਦ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹੀ ਆਈ। ਯੂਹੰਨਾ 2:18 ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ 3:22 ਵਿਚ ਨੇਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ” ਅਤੇ “ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢਦਾ ਹੈ।” 7:5 ਵਿਚ “ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ” ਉਸਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ: “ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਲੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਹੱਥ ਧੋਤੇ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ?” ਫਿਰ ਵੀ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰੋਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 3:6)।¹¹

ਆਇਤਾਂ 10, 11. ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਚਮਤਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਅਸਲ ਇਲਾਜ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਜੋ ਇਹ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਕੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿਖਾਈ। ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਇਹ ਸੌਖਾ ਹੈ: ‘ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ’ ਜਾਂ ਕੁਝ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨਾ?” (2:9, 10)। ਯਿਸੂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਕਹਿਣਾ ਸੌਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ

ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਬਚਨ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 55: 11)। ਯਿਸੂ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਸੀ!

ਉਸ ਦੀ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਕ “ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ” ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਪਰ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, “ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ।” ਅਤੇ ਉਹ ਲੰਗੜਾ ਓਸੇ ਪਲ ਤੁਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਮਰਕੁਸ 2: 10 ਨੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਥੋੜਾ ਅਜੀਬ ਹੈ: ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ। ਇਹ 2: 28 ਅਤੇ 8: 31 ਵਿਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, 8: 29 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।¹² ਇਹ ਮਰਕੁਸ ਵਿਚ ਚੌਦਾਂ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਇਜ਼ਹਾਰ ਦਾ “ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਸ਼ੇਰ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਮਸੀਹੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਢੰਗ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਕ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।”¹³ ਇਹ ਇਕ “ਆਮ ਸਾਮੀ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ (ਜ਼ਬੂਰ 8; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 2: 1)”¹⁴ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਠ ਵਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ। ਮਰਕੁਸ 14: 62 ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ 7: 13 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਅਰਥ ਵੀ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ “ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਮਸੀਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।¹⁵ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਮੱਤੀ 26: 63, 64 ਵਿਚ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਸੀਹ” ਨਾਲ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ:

ਪਰ ਯਿਸੂ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜਾਜਕ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੋਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜੇ ਤੂੰ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਂ ਸੱਚ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖੋਗੇ।

ਮਰਕੁਸ 14: 61-64 ਵਿਚ ਇਹ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਕੁਫਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਰਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ; ਦਾਨੀਏਲ 7: 13, 14 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।¹⁶

ਆਇਤ 12. ਯਿਸੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣ ਤੇ ਅਧਰੰਗੀ ਮਰੀਜ਼ ਉੱਠਿਆ ਅਰ ਝੱਟ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ! ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ!” ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਹੈਵਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੱਤੀ 9: 8 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ “ਡਰੇ ਹੋਏ” ਸਨ; ਇਹ ਲੂਕਾ 5: 26 ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਡਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਲੱਗੇ।” ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਚਰਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੰਗ ਹੋ ਗਏ

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਜੋ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਧਰੰਗੀ ਆਦਮੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ’ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:3)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਿਖਤ ਬਚਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:12, 13 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ,

ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਜੀਵਿਤ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਦੋਹਰੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੂਹ, ਰੂਹ, ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਲੇਵੀ (ਮੱਤੀ) ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ (2:13, 14)¹⁷

¹³ਉਹ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਗਿਆ ਅਰ ਸਾਰੀ ਭੀੜ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ¹⁴ਅਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਨੇ ਹਲਫ਼ਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਮਸੂਲ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ। ਸੋ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰਿਆ।

ਆਇਤ 13. ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਈ ἔρχομαι (*erchomai*, ਅਰਖੋਮਾਈ) ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਜਾਣਾ’ ਜਾਂ ‘ਆਉਣਾ’; ਇਹ ਆਇਤ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਥਿਰ, ਸਥਿਰ ਧਾਰਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ।¹⁸ ਮਰਕੁਸ ਕਈ ਵਾਰ ਭੀੜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (1:21; 2:2); ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ (2:13)। ਜਿਥੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਸੀ, ਭੀੜ ਉਥੇ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 14. ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਨੇ ਹਲਫ਼ਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਮਸੂਲ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ। ਮੱਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ‘ਮੱਤੀ’ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ (ਮੱਤੀ 9:9; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 3:18); ਲੂਕਾ 5:27 ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ‘ਲੇਵੀ’ ਜਾਂ ‘ਟੈਕਸ ਕਲੈਕਟਰ’ (KJV) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੰਨੀ ਆਮ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ। ‘ਮੱਤੀ’ ‘ਲੇਵੀ’ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਮੱਤੀ 10:3 ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ‘ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਵਾਲਾ’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਯਹੂਦੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਲਈ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਆਮ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕੂ ਜਾਂ ਗੱਦਾਰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ।¹⁹ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਮਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਜੀਵਿਤ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਹਰ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਕਰਾਸ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ

ਸਰੋਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆਏ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 12:32)।

ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ‘‘ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ!’’ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਲੂਕਾ 5:28 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਅਮ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ‘‘ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ’’ (ASV) ਉਸਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉਸਦਾ ਪਿਛਾ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਉਸਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉੱਤਮ ਹੋਵੇ; ਪਰ ਉਸਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ‘‘ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ’’ (ਲੂਕਾ 5:28)। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੁਬਾਰਾ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਈਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ; ਜੇ ਇਹ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਾਰਨ ਗ਼ਲਤ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੋਬਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੰਮ ਆਮ ਲੋਕ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਮਊਨ, ਅੰਦ੍ਰਾਅਸ, ਫਿਲਿੱਪਸ ਅਤੇ ਨਥਾਨਿਏਲ ਨੂੰ ਇਸੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ (ਯੂਹੰਨਾ 1:35-55)।

ਮੱਤੀ ਦੇ ਘਰ ਭੋਜਨ (2:15-17)²⁰

¹⁵ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੂਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਯਿਸੂ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ¹⁶ਅਰ ਜਦ ਫਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸੂਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਮਸੂਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ? ¹⁷ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਨਵੇਂ ਨਰੋਇਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਹਕੀਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਇਹ ਭਾਗ ਫਿਰ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਹ ਸਮਾਜ ਮੰਦਰ (ਸਿਨਾਗੋਗ) ਵਿੱਚ (1:21), ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ (2:2), ਅਤੇ ਝੀਲ ਦੁਆਰਾ (2:13) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿ ਉਹ ਪਾਰਸਮਨੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 1:43-50; 3:1-21; 4:4-26)।

ਇਹ ਆਇਤ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਮਿਸ਼ਨ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਹਤਮੰਦ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਪਾਪੀਆਂ ਨੇ ਮਰੀਅਮ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ‘‘ਮਿੱਤਰ’’ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ।²¹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਰੀਅਮ ਦੀ ਨਵੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਸ ਦੇ ਰੋਮਾਂਸ ਨੂੰ ਇੱਕਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ਕ, ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਛੱਡਿਆ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਲਿਖਣਾ, ਮਸੀਹੀਅਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ।

ਆਇਤ 15. ਲੇਵੀ/ਮੱਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਦੇਸਤਾਂ

ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਭਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਜਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੱਤੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਯਿਸੂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਬੈਠਾ। ਲੂਕਾ 5:29 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਰੀਅਮ (ਲੇਵੀ) ਦੇ ਘਰ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੇ ਮਸ਼ੁਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਚੇਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਖ਼ਾਸਕਰ ‘‘ਪਾਪੀਆਂ’’ ਦੀ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ? ‘‘ਮਸ਼ੁਲੀਏ’’ (τελωνοι, *telōnai*) ਅਤੇ ਪਾਪੀ (ἁμαρτωλοὶ, *hamartōloi*) (KJV) ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਲਈ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਆਧੁਨਿਕ ਸੁਝਾਅ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਪਾਪੀ’’ ਬਣਾਇਆ।²² ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਸਖਤ ਕਤਲੇਆਮ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ‘‘ਪਾਪੀ’’ ਸਨ।²³ ਦੂਜਾ, ਉਹ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਤੋਬਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਨਤਕ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ। ਤੀਜਾ, ‘‘ਪਾਪੀ’’ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਿਆਂ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਮੇਤ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ, ਜੋ ਇਸ ਰਾਹ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮੂਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਲੂਕਾ 7:29, 30 ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ:

ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਾ ਦੇਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 16. ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨਾ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰੱਖਣ ਤੇ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਕੀਤਾ।²⁴ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਮਸ਼ੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ? ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਖਤ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਵਚ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਹੀ ਰਵਾਇਤਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ਰੀਸੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।²⁵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਰੀਤਾਂ ਰਿਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਹੇ ਕਪਟੀ ਗ੍ਰੰਥੀਓ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਓ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹਾਇ ਹਾਇ! ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਰਲਾਉਣ ਲਈ ਜਲ ਥਲ ਗਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਆ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਦੂਣਾ ਨਰਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ’’ (ਮੱਤੀ 23:15)।²⁶ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਸਵੰਧ ਦੇਣ (ਮੱਤੀ 23:23) ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਸਮੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ (ਮਰਕੁਸ 7:1-5) ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਕਪਟ ਵੇਖਿਆ। ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 17. ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਨਵੇਂ ਨਰੋਇਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ

ਹਕੀਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਮ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਵੈਦ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬਿਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਤੰਦਰੁਸਤਾਂ ਕੋਲ। ਮੱਤੀ 9: 10-13 ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਜਿਹੜਾ ਮਰਕੁਸ 2: 16 ਵਿਚ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਆਲੋਚਕ ਧਰਮੀ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ, ਇਹ ਪਾਪੀ ਅਜਿਹੇ ਨਕਾਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਫ਼ਰੀਸੀ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫ਼ਰੀਸੀ ਲੋਕ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਬੜੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸਨ, ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦਯਾ ਜਾਂ ਰਹਿਮ ਪਸੰਦ ਹੈ (ਹੋਸ਼ਿਆ 6:6; ਮੱਤੀ 9:13; 12:7; KJV)। ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਲਗਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗਿਆਈ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਲਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਬਦਲਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੋਸ਼ਿਆ 6:6 ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਮੀਦ ਦਿੱਤੀ। ਲਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਯਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਤੇ ਝਗੜਾ (2:18-20)²⁷

¹⁸ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਰ ਫ਼ਰੀਸੀ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੋ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੇਰੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ? ¹⁹ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਲਾੜਾ ਜਨੇਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਭਲਾ, ਓਹ ਵਰਤ ਰੱਖ ਸੱਕਦੇ ਹਨ? ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਲਾੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਓਹ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦੇ ²⁰ਪਰ ਓਹ ਦਿਨ ਆਉਣਗੇ ਜਦ ਲਾੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਦ ਉਸ ਦਿਨ ਓਹ ਵਰਤ ਰੱਖਣਗੇ।

ਆਇਤ 18. ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਰ ਫ਼ਰੀਸੀ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਯਿਸੂ ਮੱਤੀ ਦੇ ਘਰ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।²⁸ ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।²⁹ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਾ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਭਗਤ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮਿਆਦਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਸੂਰਜ ਦੇ ਢਲਣ ਤਕ ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਫਾਕੇ ਰਹਿਣਾ (ਨਿਆਈਆਂ 20:26; 1 ਸਮੂਏਲ 14:24; 2 ਸਮੂਏਲ 1:12; 3:35); ਸੋਗ ਕਰਦਿਆਂ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ (1 ਸਮੂਏਲ 31:13); ‘‘ਸੁਆਦਲੇ’’

ਭੋਜਨ, ਮਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਤਕ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ (ਦਾਨੀਏਲ 10:3); ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਬਿਨਾਂ ਰੋਟੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਰਹਿਣਾ (ਕੂਚ 24:2, 18; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 9:9, 18; 1 ਰਾਜਿਆਂ 19:8)। ਹੋਰ ਰੋਜ਼ੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ, ਇਹ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰੀ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ (ਲੂਕਾ 18:12)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹਦਾ ਇਕ ਕਾਰਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੇਰੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ?

ਆਇਤਾਂ 19, 20. ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਲਾੜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਨੇਤੀਆਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਰਤੀ ਗਈ। ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਅਤ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਗਤ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲਈ ਫਾਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਨਾਵਟੀ ਸਮਝ ਥੋਪਣ ਦੀ ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ਵਰਤ ਰੱਖ ਸੱਕਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੌਰਾਨ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵਤ ਖਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਨਾਸਤਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਰੋਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਅਸਲੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਹਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਰਹੇਜ਼ ਵਾਲੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 3:4; ਲੂਕਾ 1:15)।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸੰਤ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਐਲਡਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ (ਕਰਤੱਬ 14:23)। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਕਿ ‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖੋ’ ਮੱਤੀ 6:16, 17 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜਾਂ ਤੂੰ ਵਰਤ ਰੱਖੇ।’ ਇਹ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਮੌਕੇ ਆਉਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੂੰਘਾ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਬੇਮੇਲ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਪੌਲਸ ਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਉਸ ਬੇਦੀਨੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ: ‘ਪਰ ਆਤਮਾ ਸਾਫ਼ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਕਈ ਲੋਕ ... ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਫਿਰ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦੇ ਅਤੇ ਭੋਜਨਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ’ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:1-3)। ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੇ ਰੋਜ਼ੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਪਟ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਦੀਨੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਵਾਰਸ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ।

ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਕੋਰੀ ਟਾਕੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਮੈ (2:21, 22)³⁰

²¹ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਕੋਰੀ ਟਾਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਕੀ ਜਿਹੜੀ ਲਾਈ ਹੈ

ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਅਰਥਾਤ ਨਵੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਹ ਲੰਗਾਰ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ²²ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦੇਵੇਗੀ ਅਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਨਵੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤਾਂ 21, 22. ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਲਈ ਭਾਂਡੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਖੋਲ ਜਾਣ ਤੇ ਚਮੜੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਿਸਾਲ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਸੀ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਸੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਰਲਾਉਣ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਬੇਮੇਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲੋਂ ਫਰਕ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਇਸ ਵਿਚ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ 5:39 ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ('ਪੁਰਾਣੀ ਮੈਂ') ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 'ਵਧੀਆ' ਹੈ, ਜਦਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਰੀ ਟਾਕੀ ਦੇ ਰੂਪਕ ਵਿਚ ਰਾਜ ਦੇ ਨਵੇਂਪਣ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਹੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਓਸੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਜਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰੀਸੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਬੇਮੇਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 5:17, 18)। ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਰਫ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:17)।³¹

ਮੱਤੀ 12:8 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ।' ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਚਲਾ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਯਾ ਅਤੇ ਬਲਿਦਾਨ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸਿਆ (ਮੱਤੀ 12:7), ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, 'ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਅਤੇ ਤੁਰੇਤ ਯੂਹੰਨਾ ਤੀਕ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਦੇ ਹਨ' (ਮੱਤੀ 11:13)। ਯੂਹੰਨਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਬੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ (ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਬਪਤਿਸਮਾ) ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ। ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸਿੱਟੇ ਤੋੜਨ ਤੇ ਝਗੜਾ (2:23-26)³²

²³ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਉਹ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲੇ ਰਾਹ ਚੱਲਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋੜਨ ਲੱਗੇ ²⁴ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ ਏਹ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ

ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ? ²⁵ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਭਲਾ, ਤੁਸਾਂ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਭਈ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਦ ਉਹ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਭੁੱਖੇ ਸਨ? ²⁶ਜੇ ਉਹ ਕਿੱਕਰ ਸਰਦਾਰ ਜਾਜਕ ਅਬਯਾਥਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾਧੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਜਾਜਕਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਅਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ?

ਆਇਤ 23. ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਜੇ ਉਹ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲੇ ਰਾਹ ਚੱਲਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋੜਨ ਲੱਗੇ। ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ (ਮੱਤੀ 12: 1 ਦੇਖੋ)। ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਖਾਧੇ ਚੱਲਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਦਾਤਰੀ ਲਾਉਣ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 23:25)।

ਆਇਤ 24. ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ ਏਹ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਇਜ਼ ਸਵਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਦਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸਵਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’’ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 24: 19 ਵਿਚ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਹੈ:

‘‘ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਪੈਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢੇਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਲਾਂਗਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਲੈਣ ਨੂੰ ਨਾ ਮੁੜੀਂ। ਉਹ ਪਰਦੇਸੀ, ਯਤੀਮ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ।’’

ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਰ ਖੇਤ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਲਈ ਦਾਣੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ 19: 9, 10, ਅਤੇ 23: 22 ਵੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸੀਆਂ (ਜਾਂ ਓਪਰਿਆਂ) ਲਈ ਦਾਣੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਖੇਤ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਰੂਥ ਦੀ ਅਨੋਖੀ ਅਤੇ ਰੁਮਾਨੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹੀ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਰੂਥ 2: 1-23), ਜੋ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਰੱਬੀ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਿਸਾਲ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਰਵਾਇਤ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।³³ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕਿ ‘‘ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ’’ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿਚ ਗ਼ਰੀਬੀ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ।

ਆਇਤ 25, 26. ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: ‘‘ਭਲਾ, ਤੁਸਾਂ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਭਈ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਦ ਉਹ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ...।’’ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 12: 3, 4) ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਅਪਵਾਦ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾਉਦ ਮਸਹ

ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਮਣਸੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 1 ਸਮੂਏਲ 21:1-6 ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭੁੱਖੇ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਵਾਇਤੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ‘‘ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਮੈਥੋਂ ਦੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਰਥਾ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ’’ (ਮੱਤੀ 15:8, 9)।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਖ਼ਾਸ ਹਾਲਾਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ; ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ, ‘‘ਜਾਜਕ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਨ?’’ (ਮੱਤੀ 12:5)। ਹਰ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਯਾਜਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਬਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਾਊਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਅਹਿਮ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰਾਜਾ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹਦੀ ਕਹਾਣੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਭੁੱਖਾ ਹੋਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ ਤੋੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਪਵਾਦ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਸੀ; ਅਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਉਹ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਸ਼ਰਾਪ੍ਰਸਤ ਫ਼ਰੀਸੀ ਅਪਵਾਦ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਫ਼ਰੀਸੀ ਦਾਊਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋਣਾ ਸੀ, ‘‘ਦਾਊਦ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਹੋ!’’ ਉਹ ਦਾਊਦ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਮੇਲ ਸੋਚ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ ਐਤ ਹੋਮਿਨੇਮ ਦਲੀਲ (‘‘ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ’’) ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ। ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਬੇਮੇਲ ਹੋਣਾ ਇਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਦਾਊਦ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਗ਼ਲਤ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਲੋੜ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੀਤਾ।¹⁴ ਮੇਰੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਜੋੜੀ ਗਈ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਬੇਮੇਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਨਹੀਂ।’’

ਇਸ ਵਿਰਤਾਂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਜਾਇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵੱਧ ਦਯਾ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਜੋ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ

(ਮੱਤੀ 4:11; ਮਰਕੁਸ 1:13)।

2:26 ਵਿਚ ਅਬਯਾਥਾਰ ਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਦੀ ਇਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1 ਸਮੂਏਲ 21:1-6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਅਬਯਾਥਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮਹਾਯਾਜਕ ਅਹੀਮਲਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ASV ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਛਪਾਈਆਂ ਵਿਚ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਵਿਚ ਅਬਯਾਥਾਰ “ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ” ਹੈ ਅਤੇ NKJV ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਤਿਰਛੇ ਕੀਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਅਹੀਮਲਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਬਯਾਥਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਯਾਜਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨਾਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਆਮ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਉਹਦਾ ਨਾਂਅ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਊਦ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ (ਮਣਸੀ ਹੋਈ) ਰੋਟੀ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਤਕ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੋਣ।³⁵

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਨਾਂਅ ਹੋਵੇ।³⁶ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਯਿਸੂ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਆਮ ਅਰਥ ਵਿਚ ਉਸ ਵਚਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਦਰਦਨਾਕ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾਊਦ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੇ ਐਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹਨੇ ਇਹਦੇ ਕਰਕੇ ਪਚਾਸੀ ਬੇਕਸੂਰ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਿਆ। ਅਬਯਾਥਾਰ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਬਚ ਗਿਆ ਜਦਕਿ ਅਹੀਮਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 22:14-20)।

ਸ਼ਾਊਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਨਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਰੋਟੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਚਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਊਦ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਮਦਦ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਸਮੂਏਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਵੇਲੇ ਵੀ (1 ਸਮੂਏਲ 15:22, 23) ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਹਿਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

“ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਬਣਿਆ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਲਈ” (2:27, 28)³⁷

²⁷ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਬਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ²⁸ਇਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਵੀ ਮਾਲਕ ਹੈ।

ਆਇਤ 27. ਰੇਲਿਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਹੀ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਦਲੀਲ ਸਿਰਫ਼ ਮਰਕੁਸ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ: “ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਬਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਣ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੱਬਤ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ।

ਆਇਤ 28. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਵੀ ਮਾਲਕ ਹੈ (ਲੂਕਾ 6:5 ਵੇਖੋ)। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (2:9, 10); ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣ

ਦਾ ਵੀ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਯਹੂਦੀ ਇਸ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਿਆ। ਫ਼ਰੀਸੀ ਚਿੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਜਿਸਨੇ ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਓਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਵੀ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੇ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਹੈ: ‘‘ਇਸ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਯਾ ਤਿਉਹਾਰ ਯਾ ਅਮੱਸਿਆ ਯਾ ਸੱਬਤਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਾਵੇ। ਏਹ ਤਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹਨ ਪਰ ਦੇਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੈ’’ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2: 16, 17)।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਸਲ ਭਲਿਆਈ ਉੱਤੇ ਜਦ ਵੀ ਸੱਬਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਬਤ ਲਈ ਦਯਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਤੈਅ ਕੌਣ ਕਰੇ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫ਼ਿਕਰ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਲਝ ਗਈ ਸੀ, ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘ਸਾਰੇ ਭੋਜਨ ਸ਼ੁੱਧ ਠਹਿਰਾਏ’’ (ਮਰਕੁਸ 7: 19)। ਪੌਲਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੁਰੀਂਥੁਸ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਤੇ ਅਰਪੇ ਗਏ ਭੋਜਨ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਨਾ। ਮੂਰਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਣ ਜਾਂ ਨਾ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੂਰਤੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਿਆਂ ਅਜਿਹੇ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ‘‘ਤਗੜਾ’’ ਭਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਰਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਈ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਜਾਂ ਮਾਸ ਖਾਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਕੇ, ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਭਾਈ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਨਾ ਲੱਗੇ (ਰੋਮੀਆਂ 14: 13-23; 1 ਕੁਰੀਂਥੀਆਂ 8: 9-13)।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਭੋਜਨ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਪਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਾਈ ਦੇ ਕਾਰਣ ਦਯਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਯਾ ਦਾ ਇਹ ਉੱਚਾ ਨਿਯਮ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 14: 21 ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਭਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਨਾ ਤੂੰ ਮਾਸ ਖਾਵੇਂ ਨਾ ਮੈਂ ਪੀਵੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰੇਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਠੇਡਾ ਖਾਵੇ।’’ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਜਦ ਬਹੁਤ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਆਖਿਆ, ‘‘ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਰੱਖੋ।’’ ਇਸ ਨਾਲ ਹਰ ਮੰਡਲੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ।

ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ

ਵੱਡਾ ਮੁੱਦਾ (2: 1-12)

ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਗਲੀਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (1: 39), ਯਿਸੂ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲੀਲ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ

ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਹਦੇ ਗਲੀਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਜ ਮੰਦਰ (ਸਿਨਾਗੋਗ) ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋੜੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ (1:40) ਉਹਦੇ ਲਈ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਦੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਸਾਦਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲਗ ਪਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਭਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਖਲੋਣ ਦੀ ਵੀ ਥਾਂ ਨਾ ਬਚੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨੱਕੋ ਨੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਲਈ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਬੜਾ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਵਿਖਾਇਆ: ‘‘ਤਾਂ ਐਨੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜੋ ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਥਾਂ ਨਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ’’ (2:2)।

ਚਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਟੋਲੀ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਰੰਗ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਪਾ ਕੇ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕਿਆ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਸੀ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਐਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦੀ ਵੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਪੌੜੀ ਥਾਣੀ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ। ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਾਮੰਜੂਰ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੱਤ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਉਧੇੜ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਮੂਲ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਛੱਤ ਉਧੇੜ ਦਿੱਤੀ’’ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਅੜਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ, ਜਿੱਦੀ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (1:40)। ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਪਰ ਇਸ ਅਧਰੰਗੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਰਕੁਸ 2:5 ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ‘‘ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ।’ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ‘ਯਿਸੂ ਇਸ ਨਕਾਰੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?’ ਵੇਖ ਅਤੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜੋ ਉਹ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਆਓ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਿਹੜਾ ਨਿਚੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਿਚੋੜ ਹੈ।

1. ਪਹਿਲੀ ਤਸਵੀਰ ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਉਹ ਵੱਡਾ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਣਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਗਿਆ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਦੇ ਮੋਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਹਰ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਲੋਕ ‘‘...’’

ਸਾਰੇ ਰੋਗੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਉਸ ਕੋਲ ਲਿਆਏ ਅਰ ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਬੂਹੇ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ'' (1:32, 33)। ਬਿਮਾਰ, ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਜਕੜੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲੜਖੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕਿਆ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਐਨੇ ਕੁ ਬਿਮਾਰ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਓਸੇ ਵਿਚ ਉਮੀਦ ਦੀ ਕਿਰਣ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਚਾਰ ਜਣੇ ਜਿਹੜੇ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਸਨ, ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਨਾਲ ਐਨਾ ਦਲੇਰ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਛੱਤ ਵਿਚ ਮੋਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ, ਵੱਡੇ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਵਾਂਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੈਲਾਬ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਆਣ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਆਣ ਕੇ ਆਖੇ, '‘ਨੇੜੇ ਦੇ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋਈ ਹੈ,’’ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਐਨਾ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾਂ ਆਣ ਕੇ ਇਹ ਆਖੇ, '‘ਨੇੜਲੇ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ,’’ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨੱਚਣ ਲਗ ਪਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਐਨੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਵਧ ਜਾਵੇਗੀ। ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਹਦੇ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਰਮਾਨ ਜਾਗ ਉੱਠੇ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

2. ਆਓ ਦੂਜੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਖ਼ੁਦ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਤੋਂ ਪਾਪ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਵੱਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪਾਪ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੱਖੀ। ਅਧਰੰਗੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, '‘ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ’’ (2:5)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਦੇਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਘੱਟ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਇਕ ਪਾਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਸ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਝੱਲਣੀ ਪਈ ਸੀ। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੁਣੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ, ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਆਇਆ? ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਰਣ ਕੀ ਸੀ? ਉਹਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ '‘ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ’’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੱਲੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ '‘ਦਾਊਦ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ’’ (ਲੂਕਾ 2:11; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉਹਦਾ ਨਾਂਅ '‘ਯਿਸੂ’’ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਨਾਂਅ ਉਹਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮਰੀਅਮ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਜਣੇਗੀ, ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, '‘ਤੂੰ ਉਹਦਾ ਨਾਂਅ ਯਿਸੂ ਰੱਖੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵੇਗਾ’’ (ਮੱਤੀ 1:21)।

ਅਧਰੰਗੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਦੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਵੱਡੇ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ

ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਵੱਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਸਰੀਰਕ ਤਕਲੀਫਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋਵੇ, ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ੁਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉਹਨੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।

3. ਯਿਸੂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਤਸਵੀਰ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਹਾਨ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਉਹ ਵੱਡਾ ਮੁੱਦਾ, ਭਾਵ ਵੱਡੀ ਸਚਿਆਈ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਧੇਰੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾਈ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਡਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਇਆ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਐਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਓਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਖਲੋਤਾ ਸੀ, ਇਕਦਮ ਵਿਰੋਧ ਹੋਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਮਰਕੁਸ 1 ਅਤੇ 2 ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਫ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਧਿਆਇ 2 ਉਸ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਸਲੀਬ ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਉਸ ਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸੋਚ ਸਮਝਕੇ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਉਹਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਵੀ ਯਹੂਸਲਮ ਤੋਂ ਆਏ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਸੀ: ‘‘ਪਰ ਕਈ ਗ੍ਰੰਥੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਭਈ ਇਹ ਕਿਉਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’’ (2:6, 7)।

ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਕਾਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੁਖਾਲੀ ਹੈ, ਇਸ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ ਯਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਉੱਠ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਤੁਰ’’ (2:8, 9)। ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਮੁੱਦੇ ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ, ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਬੂਤ ਦਿਆਂਗਾ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕੌਣ ਹੈ।’’ ਉਸ ਅਧਰੰਗੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ: ‘‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ’’ (2:11)। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਬੂਤ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਠਿਆ, ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਓਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਲੋ ਕੇ ਚੱਲਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਮਰਕੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਅਧਰੰਗੀ ਉੱਠਿਆ ਅਰ ਝੱਟ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ!’’ (2:12)। ਇਸ ਸਬੂਤ ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ। ਹੈ ਨਾ? ਉੱਥੇ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋਏ ਲੋਕ ਦੰਗ

ਰਹਿ ਗਏ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਮੁੱਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਹੋਏ ਲੋਕ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲੱਗੇ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ!’’ (2: 12)।

ਨਿਚੋੜ: ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ: ਵੱਡੇ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ, ਵੱਡੇ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰੱਬੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਸਲੀ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਦੂਜੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲਿਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਤੀਜੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾ ਕੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਚਿਆਈ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਲਾਹੀ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਹੀ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਐਨੀ ਲੰਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲੈਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।’’ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ‘‘ਅਸੀਂ ਓਥੇ ਹੀ ਸਾਂ। ਵਚਨ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਿਆ।’’ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਾਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਈਬਲ, ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਚਾਰੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਜੋ ਜੋ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ, ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਵੇਖਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹਾਂ।

ਯਕੀਨਨ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸਾਂ ਵੇਖਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਵੱਡਾ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕੇ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਬਚ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ: ‘‘ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ?’’

ਜਦ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ (2: 1-12)

ਮਰਕੁਸ 2: 1-12 ਵਿਚ ਜਦ ਯਿਸੂ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਆਦਮੀ ਨੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣਕਾਰ ਨੇ, ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਉਸ ਘਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸ ਲਾਚਾਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣਾ ਕਿਵੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਪਾਪ ਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਚੰਗੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

1. ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ

ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ‘‘ਇਕੱਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਸਕਦੀ।’’ ਇਹ ਅਤਿਕਥਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ, ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਇਕੱਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਰ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਰਲਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਭਰਿਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣਾ ਐਨਾ ਉਠ ਭਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੂਟਾ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਅਪੁੱਲੋਸ ਨੇ ਸਿੰਜਿਆ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਧਾਇਆ’’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:6)। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਤਾਂ ਬੂਟਾ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਡੀਕਨ ਨੇ ਸਿੰਜਿਆ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਧਾਇਆ।’’ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਤਕ ਲਿਜਾਣ ਦੀਆਂ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਲੋੜ ਉਚੇਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

2. ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਚਾਰ ਜਣੇ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਜਦ ਘਰ ਤਕ ਲੈ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਥਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਅਸਾਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ। ਥਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ।’’ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਬੇਕਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਕ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਛੱਤ ਨੂੰ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਉਧੇੜ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉਤਾਰ ਦਿਆਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।’’

ਜਦ ਸ਼ਤਾਨ ਇਹ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੜਚਨਾਂ ਖੜੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ‘‘ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ!’’ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਰਾਦਾ ਪੱਕਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ‘‘ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਹੀ ਲਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਕੱਢ ਹੀ ਲਵਾਂਗੇ!’’

3. ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਉਸ ਦੇ ਅਦਰੰਗ ਦਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਗਾ। ਚਾਰਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ।’’

ਜਦ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਲਾ ਕੰਮ ਯਿਸੂ ਕਰੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ।

4. ਇਕ ਹੋਰ ਟੀਚਾ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੀਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪੇ ਅਜਿਹਾ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ

ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ।’’ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ’’ (2: 11)। ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਿਆ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਸਬੂਤ ਬਣ ਗਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਸੀਹ ਹੈ।

ਜਦ ਕੋਈ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਚੇਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੌਲਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਪੌਲਸ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾਂਵਾਂਡੋਲ ਸ਼ਮੂਨ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਚੱਟਾਨ ਪਤਰਸ ਬਣ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੜਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੌਣ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਆਣ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਸ਼ਖ਼ਸ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਥੇ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 17)।

ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਯਿਸੂ ਤਕ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

5. ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਭਲਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਲੋਚਕ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਜਦ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਆਏ, ਤਾਂ ਅਲੋਚਨਾ ਹੋਣ ਲਗ ਪਈ, ‘‘ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹਦਾ ਬਦਲਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੋਬਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।’’

ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਲਤ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਸਾਡੇ ਉਪਰਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਗਲਤ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਮੋੜ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

6. ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਚੰਗਿਆਈ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਘਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਇਕ ਨਵਾਂ ਸਬੰਧ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ‘‘ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ’’ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅਨਾਦੀਕਾਲ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ।

ਨਿਚੋੜ: ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹੈ। ਅੰਦ੍ਰਿਆਸ ਪਤਰਸ ਜਿੰਨਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਦ੍ਰਿਆਸ ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਜਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ

ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਰਸੂਲਾਂ ਵਾਲੀ ਲਿਸਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਈਏ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਲੇਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਦ ਤਕ ਯਿਸੂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ!

ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਸੱਦੇ (2: 13, 14)

ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ‘ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ’ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਬੀਤੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਇਆ? ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ‘ਉਹਦੇ ਮਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ’ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ‘ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਇਤਿਹਾਸ’ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਕੀ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੇ, ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?

ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਾਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ।

ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਨੂੰ ਮੱਤੀ ਮਸੂਲੀਏ ਤਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (2: 13, 14)। ਚੇਲਾ ਬਣਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਰਕੁਸ (ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਵਿਚ) ਇੱਕੋ ਆਇਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: ‘ਅਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਨੇ ਹਲਫਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਮਸੂਲ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ। ਸੋ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰਿਆ’ (2: 14; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 9: 9)। ਲੂਕਾ ਇਸ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਦੋ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਦੋ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਹੋਰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ: ‘ਇਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਰ ਲੇਵੀ ਨਾਉਂ ਦੇ ਇਕ ਮਸੂਲੀਏ ਨੂੰ ਮਸੂਲ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ। ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰਿਆ’ (ਲੂਕਾ 5: 27, 28)।

ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਯਿਸੂ ਮਸੂਲ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰੋਮੀ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਨਾਂਅ ‘ਲੇਵੀ ਮੱਤੀ’ ਜਾਂ ‘ਮੱਤੀ ਲੇਵੀ’ ਸੀ। ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਲੇਵੀ’ ਹੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਮੱਤੀ 9: 9 ਵਿਚ ‘ਮੱਤੀ’ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਨਾਂਅ ਓਸੇ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਕਿਹਾ, ‘ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ।’ ਅਤੇ ਉਹ ਲੇਵੀ ਝੱਟ ਉਹਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਲੂਕਾ 5: 28 ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਠਿਆ।’

ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਹੋਰ ਸੱਦੇ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੀ ਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਦੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਸੱਦੇ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ

ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੱਤੀ ਉਸ ਵੱਡੇ ਸੱਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਿੱਤਾ (2: 13)।

1. ਪਹਿਲਾ ਸੱਦਾ ਜਿਹੜਾ ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਉਹ *ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ* ਸੀ। ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਜਾਂ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਭਲਾ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ? ਭਲਾ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ? ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਕਿਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਉਹਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੱਤੀ ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੱਤੀ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਮੱਤੀ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਖਲੋਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਮੱਤੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਉੱਤੇ ਛਪ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਉਹਦੇ ਸਾਰੇ ਵਜੂਦ ਉੱਤੇ ਛਾ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।

2. ਉਹਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਦੂਜਾ ਸੱਦਾ *ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ* ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿੱਕਲੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਪੁਕਾਰ ਜਿਹੜੀ ਉਹਦੀ ਉਸ ਸੋਚ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲੀ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਚੁਭਦਾ ਰਿਹਾ। ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਹਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੁਰੇਦਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿਚ ਕਚਰਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਕੱਢਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉਕਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬੜਾ ਮਾਯੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕੁਝ ਹੈ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਹੜੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਕੋਲ ਦੌਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਮ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਮਨ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ।

3. ਤੀਜਾ ਸੱਦਾ, *ਇਲਾਹੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਦਾ ਸੱਦਾ*, ਭਾਵ ਉਹ ਸੱਦਾ ਜਿਹੜਾ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ-ਕੰਢੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮੱਤੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਇਲਾਹੀ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਰ ਅੰਗ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਦਾ ਮਨ ਤਿਆਰ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਮਨ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਮਨ ਦੀ ਤਿਆਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੀਜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਬੀਜ ਉੱਗਰ ਕੇ ਵਧਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਸ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸੱਦੇ ਨਾਲ ਜਿਹੜਾ ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਸਜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੱਤੀ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਹਾ

ਹੋਵੇਗਾ, ‘‘ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਸੂਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੌਂਕੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰ ਆਇਆ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੇਲਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗਾ।’’

ਨਿਚੋੜ: ਮੱਤੀ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉਸ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੰਜੀਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਸੱਦੇ, ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾ ਲਈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਰਗੇ ਅਤੇ ਅਨਾਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਕ ਦੂਜਾ ਸੱਦਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘‘ਪੈਣ ਦੀ ਆਰ ਉੱਤੇ ਲੱਤ’’ ਉਵੇਂ ਹੀ ਮਾਰੀ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਸੌਲਸ ਨੇ ਮਾਰੀ ਸੀ (ਕਰਤੱਬ 26: 14)। ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਸਚਿਆਈ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਦੂਜਾ ਸੱਦਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਉਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਸਾਂ। ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਚਮੁਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਸਾਡੇ ਦੋ ਦੂਜੇ ਸੱਦੀਆਂ (ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦਾ ਸੱਦਾ) ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਸਾਂ। ਤੀਜੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਾਡਾ ਜਵਾਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸੱਦਿਆਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਰੂਹ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਜਣਾ ਬੂਟਾ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਲਈ ਹੋਰ ਬੂਟੇ ਲਾਉਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਦੇ ਫਲਦਾਇਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਲਈ ਮਨਬਦਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸੱਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ!

ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ (2: 15-17)

ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੱਦੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੱਤੀ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਦਾਅਵਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਰਲੀ-ਮਿਲੀ ਜਮਾਤ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ’’ (2: 15)।

ਐਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦਾਅਵਤ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੱਦੇ ਗਏ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ‘‘ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ’’ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਸੱਦਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ

ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਸਮਰਪਿਤ ਚੇਲੇ ਮੱਤੀ ਦੇ ਇਸ ਇਕੱਠ ਤੇ ਐਨੇ ਸਾਰੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਚੇਲੇ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖਾ ਰਹੇ’ ਸਨ ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਧਰਮੀ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਜੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਜਵਾਬ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦਗਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਗ਼ੈਰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ, ਭਾਵ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਪਹਿਲੂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋਵੇ, ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ?

1. ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਕੰਮ, ਇਕ ਵੈਦ ਦੇ ਬਿਮਾਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸਨ: ‘‘ਨਵੇਂ ਨਰੋਇਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਹਕੀਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ’’ (2: 17)। ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਪ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਆਇਆ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਖੁਬੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਚਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਉਘਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਹਦਾ ਆਉਣਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ।।

2. ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਧਰਮੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ’’ (2: 17)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਧਰਮੀ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਭ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਵੀ ਜਿਹੜੇ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

3. ਮੱਤੀ ਦੀ ਇਸ ਦਾਅਵਤ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹਦੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਸਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਯਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਲੋਚਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਇਹਦਾ ਅਰਥ ਸਿੱਖੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬਲਿਦਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਦਯਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ...’’ (ਮੱਤੀ 9: 13)। ਇਹ ਵਾਕ ਰੋਸ਼ੇਆ 6: 6 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦਾ ਮਨ ਉਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਦਯਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਦਯਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਉੱਤੇ

ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦਯਾ, ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ‘ਨਿਆਉਂ ਅਰ ਦਯਾ ਅਰ ਨਿਹਚਾ’ ਉੱਤੇ ਖ਼ਾਸ ਧਿਆਨ ਦੇਣ (ਮੱਤੀ 23:23)।

ਨਿਚੋੜ: ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ, ਉਹਦੇ ਪਾਪੀ, ਢੀਠ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਕੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਬੇਈਮਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਦਾਗ਼ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਗੁੰਝੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਦਯਾ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ!

ਪਰ ਨੁਕਸ ਲੱਭਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖ ਲੈਣ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਕ ਲੈਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦਯਾ ਦੀ ਓਨੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਨੀ ਮਾੜੇ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਪਾਪੀ ਨੂੰ। ‘ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਏ’ (ਰੋਮੀਆਂ 3:23)। ਇਨ੍ਹਾਂ ‘ਸਭਨਾਂ’ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਰ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇ, ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਨਿਹਚਾ, ਤੋਥਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਵਰਗਾ ਮਨ ਲੈ ਕੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਲੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਭਲਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਅੰਨਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਮੱਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਜੇ ਉਹਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅਸਲ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਦਿਸਣ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਹੋਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸੋਹਣੇ ਹੋਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਜੇ ਉਹ ਨੇ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਖਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ! ਆਓ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਲਾਹੀਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਧਾ।

ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖ ਤਕ (2: 18-22)

ਲੇਵੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚਲੀ ਦਾਅਵਤ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਲੇਵੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਇਹ ਦਾਅਵਤ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਰੋਜ਼ੇ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਹੜੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਅਜੇ ਕੈਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਜੀਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ‘ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੇਰੇ ਚੇਲੇ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ?’ (2: 18)।

ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਦਾ

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ‘‘ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਘੱਲਿਆ ਗੁਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਭਾਵ ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਿੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਚੇਲੇ ਖਾਈ-ਪੀਵੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ?’’ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਦਾਅਵਤ ਕਿਉਂ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਦਕਿ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ?’’

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵਿਆਹ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਟਾਕੀ ਅਤੇ ਮਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੰਦਿਆਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਮ ਸਚਿਆਈ ਤਕ ਲੈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਵਿਆਹ ਦਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਜਵਾਬ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਲਾੜੇ ਦੇ ਬਰਾਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਤੇ ਰੋਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ (2: 19)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ, ਗਲਤ ਅਤੇ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਸੀ; ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਲੋਕ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਪਰ ਓਹ ਦਿਨ ਆਉਣਗੇ ਜਦ ਲਾੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਦ ਉਸ ਦਿਨ ਓਹ ਵਰਤ ਰੱਖਣਗੇ’’ (2: 20)। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (ἀπαύριον, ਅਪੋਰੋ) ਜਿਹਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਅੱਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ’’ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਹੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਜਦ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਦ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਗੇ।’’

ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਉਹਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਬੀਤ ਗਈ ਸੀ, ਫ਼ਰਕ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਜਥੇ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੀੜਾਂ ਦੌਰਾਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਫ਼ਰਕ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਚਿੱਤਰ ਰੂਪਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ।

1. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਰੂਪਕ ਦਾ ਅਰਥ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕੋ ਹੈ। ਰੋਜ਼ਮੱਰਾ ਦੇ ਰੂਪਕਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ-ਪਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ। ‘‘ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਕੋਰੀ ਟਾਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਕੀ ਜਿਹੜੀ ਲਾਈ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਅਰਥਾਤ ਨਵੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਹ ਲੰਗਾਰ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’’ ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦੇਵੇਗੀ ਅਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਮੈਂ ਨਵੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਹਨ’’ (2: 21, 22)।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਐਨੀ ਨਵੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਟਾਕੀ ਲਾਉਣ ਵਾਂਗ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਨਵੀਂ ਟਾਕੀ ਲਾਉਣਾ ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਵਿਹਾਰਕ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਟਾਕੀ ਲਾਉਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਘਸ ਗਈਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿਚ ਲਚਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਖ਼ਮੀਰ ਬਣੀ ਮੈਂ ਫਟ ਜਾਣੀ

ਸੀ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਇਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ।

2. ਯਕੀਨਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਵੇਂਪਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੀ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਅਨੰਦ ਭਰੀ ਸੰਗਤੀ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਬੰਧ ਨਿੱਕਲਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਇਹ ਅਨੰਦ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਜਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਦਾਅਵਤ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਹਾਂ, ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਸਾਡੀਆਂ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਅਨੰਦ ਭਰੀ ਸੰਗਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ (ਅਤੇ ਸਾਡੇ) ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, “... ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਤੁਹਾਡਾ ਅਨੰਦ ਤੁਹਾਥੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਖੋਵੇਗਾ” (ਯੂਹੰਨਾ 16:22)। ਇਸ ਤੱਥ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਜਿਹੜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਫ਼ਰਕ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਸੀ।

3. ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ, ਯਿਸੂ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਉਹਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ “ਨਵੇਂਪਣ” ਦਾ ਗੁਣ ਦੱਸਦਿਆਂ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਯਕੀਨਨ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:9)। ਉਸ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਈ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁੱਤਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਖੁਦਾਈ ਦੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਚੋੜ: ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਆ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਫੇਰ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਨਵੀਂ ਨਿਹਚਾ ਉਹ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਅਨੰਦ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਇਸ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਮੁਕਤੀ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕੱਮਲ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹਾਂ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੈੱਟ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੰਨਣ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਆਗਿਆਕਾਰ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ, ਆਗਿਆਕਾਰ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ, ਆਗਿਆਕਾਰ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦੀ, ਆਗਿਆਕਾਰ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਮਨੁੱਖੀ ਰੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ (2:23-28)

ਸੱਭਤ ਵਾਲੇ ਇਕ ਦਿਨ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਕਣਕ ਜਾਂ ਜੌਂ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਜਾ ਰਹੇ

ਸਨ। ਜਦ ਮੱਤੀ ਨੇ ਇਸੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਸੀ (12: 1)। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖਾਣਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ। ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ਉਸ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿੱਧਰ ਦੀ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੱਲਦੇ ਚੱਲਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਜਾਣ ਤੇ, ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਲੈ ਲਏ। ਤੁੜੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਫੂਕ ਮਾਰ ਕੇ ਦਾਣੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾ ਲਏ ਅਤੇ ਖਾ ਲਏ।

ਕੁਝ ਫ਼ਰੀਸੀ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਟੋਲੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਟੇ ਫੜ੍ਹੇ ਵੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਅੱਗੇ ਇਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਵਾਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ: “ਵੇਖ ਏਹ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?” ਫ਼ਰੀਸੀ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ “ਕੰਮ ਕਰਨ” ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਖ਼ਤ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁੜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਤੇ ਸਿੱਟੇ ਰਗੜ ਕੇ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਾਢੀ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਚਾਨਕ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਣਾਏ ਸੈਕੜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇਣੀ ਪਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਣਤਾਲੀ ਤਰੀਕੇ ਦੱਸੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਾ ਸੀ? ਭਲਾ ਉਹਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਤੋੜਨ ਕਰਕੇ ਝਿੜਕਣਾ ਸੀ?

ਆਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਬਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਭੁੱਖੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਢੁਕਵੇਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੀਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਹੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਹੜੀ ਅੱਜ ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਉਹਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

1. ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ *ਅਰੰਭ ਦਾ ਹੈ*। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸਨ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ?

ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ ਬਾਰੇ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਅਤੇ ਰੱਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਕਿ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਕੀ ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿਚ ਕਿਹੜੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸੱਬਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬੜੀਆਂ ਬਰੀਕੀਆਂ ਤੇ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਝੁਰਮੁਟ ਬਣ ਗਿਆ। ਰੱਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਠੋਸ ਰੂਪ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ “ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਵਾਟ” ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਇਸ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਕੰਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੱਬਤ ਦੇ ਨੇਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ, ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਨਾਂ ਚੱਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੱਬੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਮੀਲ ਦਾ 3/5 ਹਿੱਸਾ ਤੈਅ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਕਰਤੱਬ 1: 12) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਇਕ ਮੁਹਾਵਰਾ ਬਣ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।

ਜਿਸੂ ਦੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵੇਲੇ, ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਵਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਯਮ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਯਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਰੱਬੀ ਇਹੀ ਆਖਦੇ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰਵਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕ ਵਾੜ ਲਾ ਸਕੀਏ। ਅਤੇ ਹਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਯਹੂਦੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖ ਸਕੀਏ।’’

ਜਿਸੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਅਸਲ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ‘‘ਉਹ ਵਿਰਥਾ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ’’ (ਮੱਤੀ 15:9)। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਭਾਵ ਇਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰੀਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਵਿਧੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਫ਼ੈਸਲੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਥੋਪੇ ਗਏ ਸਨ।

2. ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦਾ ਸੀ। ਭਲਾ ਖੁਦਾ ਅੱਜ ਸਾਥੋਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰਵਾਇਤਾਂ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜਿਸੂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੱਤਭੇਦ ਉੱਠਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਸੂ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦਾ ਇਹੀ ਮੰਨਣਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਭੁੱਖੇ ਰਾਹਗੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਟੇ ਤੋੜ ਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਾਤਰੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ (ਲੇਵੀਆਂ 23:22 ਦੇਖੋ; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 23:24, 25)। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸੱਬਤ ਦੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਟੇ ਮਲਣ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ। ਜਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਿਸੂ ਨੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ (1 ਸਮੂਏਲ 21:1-6)। ਉਹਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾਊਦ ਨੇ ਮਣਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਲਈਆਂ, ਭਾਵ ਉਹ ਭੋਜਨ ਜਿਹੜਾ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫ਼ੌਜ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ। ਇਹ ਲੋਕ ਸਾਊਲ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਨੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਦਾਊਦ ਨੇ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ।

ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਂਦਾ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹਨੇ ਕੀਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ, ਜਦਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਬਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਅਣਲਿਖੀ ਰਵਾਇਤ ਨੂੰ ਹੀ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਜਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਹਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਹੈ, ਉਲਟਾ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਝਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਅਲੋਚਨਾ ਤੇ ਜਿਸੂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਟਿੱਪਣੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਬਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਇਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ

ਪੁੱਤਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਵੀ ਮਾਲਕ ਹੈ' (2:27, 28)। ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਰੀਕੀਆਂ ਵਿਚ ਸੱਬਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ਬੋਝ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਬਤ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਅਤੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਧੁੰਪਲਾ ਕਰਕੇ ਅਸਲ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਰਾਮ, ਚਿੰਤਨ, ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਤਾ ਸੀ।

3. ਸਾਡਾ ਤੀਜਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਭਲਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਿਆ? ਯਿਸੂ ਦਾ ਚੇਲਾ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਆਖਦਾ ਹੈ, 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਉਹਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਰੀਤਾਂ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ।' ਯਿਸੂ ਦਾ ਚੇਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੱਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਝਗੜੇ ਹੋਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਮੁਜਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲੱਗਾ।¹⁸ ਸਤਵੇਂ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲੱਗਾ।¹⁹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਸ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਦਿਆਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਨਲ ਖਲੋਂਦਾ ਸੀ।

ਨਿਚੋੜ: ਜਦ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੀਤਾਂ ਤੇ ਸਵਾਲ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕਿਆ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਓਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀਏ। ਯਿਸੂ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਰੱਬੀ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਟਿਪਣੀਆਂ

¹ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:2 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:17-20 ਵਿੱਚ ਹਨ। ²NASB ਸਣੇ, ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਘਰ ਵਿਚ' ਸੀ (ਵੇਖੋ CEB; CEV; ESV; NCV; NRSV)। ਇਹ ਇਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਓਸੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੁਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ³ਮੂਲ ਵਿਚ 2:1 ਵਾਲੀ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਰਚਨਾ ਦਾ ਅਰਥ 'ਘਰ ਵਿਚ' ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ASV

ਵਿਚ ਹੈ। ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੈਕਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਹੈ ‘‘ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿਚ’’ (ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੈਕਾਰਡ, *ਮੈਕਾਰਡ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਆਫ ਦ ਐਵਰਲਾਸਟਿੰਗ ਗੋਸਪਲ* [ਹੈਂਡਰਸਨ, ਟੈਨਿਸੀ: ਫ੍ਰੀਡ-ਹਾਰਡਮੈਨ ਕਾਲਜ, 1988])। ⁴CEV ਵਿਚ ‘‘ਬਚਨ’’ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਐਨਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਯਿਸੂ ਅਜੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ’’; ਪਰ ਜ਼ੋਰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਹੈ (ਵੇਖੋ NLT)। ⁵ਐੱਲ. ਏ. ਸਟਾਫਰ, *ਮਾਰਕ*, ਟਰੱਬ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼, ਗਾਰਡੀਅਨ ਆਫ ਟਰੱਬ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ (ਬਾਉਲਿੰਗ ਗ੍ਰੀਨ, ਕੈਂਟਕੀ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1999), 43. ⁶ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਛੱਤਾਂ ਗਾਰੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਲੇਪ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਚਪਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਘਾਹ ਉੱਗ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਛੱਤ ਨੂੰ ਉਧੇੜਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣਾ ਹੀ ਪੈਣਾ ਸੀ; ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਉਸ ਅਪਰੰਗੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੀਮਤ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਲੂਕਾ 5:19 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ‘‘ਖਪਰੈਲਾਂ ਹਟਾ’’ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਹੋਰਨਾਂ ਕਈ ਘਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ। ⁷ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, *ਐਕਸਪੋਜੀਸ਼ਨ ਆਫ ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੁ ਮਾਰਕ*, ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1975), 88. ⁸ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:3-8 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:21-26 ਵਿਚ ਹਨ। ⁹ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 86. ¹⁰‘‘ਇਕਰਾਰ (ਜਾਂ ਇਤਰਾਫ਼) ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ’’ ਇਕ ਬੰਦ ਕਮਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰੀਸਟ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। (ਦ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਟਰਮਜ਼ [ਵੈਸਟਵੁਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਫਲੋਮਿੰਗ ਐਂਚ. ਰੇਵਲ ਕੰ., 1967], 128 ਵਿਚ ਡੈਨਲਡ ਟੀ. ਕੋਫਮੈਨ, ਸੰਪਾ, ‘‘ਕੰਨਫੈਸ਼ਨਲ’’)।

¹¹ਹੋਰੋਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੋਰੋਦੇਸਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਜਦਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰੋਦੀ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜੇਸੇਫ਼ਸ ਨੇ ਅਸੇਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰੋਦੀਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ (ਜੇਸੇਫ਼ਸ ਵਾਰਜ਼ 2.2.1 [11]; *ਐਂਟਿਕੁਇਟੀਜ਼* 15.10.4 [37-99])। ਜੇਸੇਫ਼ਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਿ ਅਸੇਨੀ ਲੋਕ ਹੋਰੋਦੇਸ ਦੇ ‘‘ਕਮਰੇ’’ ਵਿੱਚ ਸਨ (ਜਿਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕੀਤੀ) ਇਕ ਬੇਪਰਤੀਤ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸ਼ਿਮੋਨ ਗਿਬਸਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਦਨਾਮ ਇੱਕੋ ਗੁੱਟ ਦੇ ਹਨ। (ਸ਼ਿਮੋਨ ਗਿਬਸਨ, *ਦ ਫਾਈਨਲ ਡੇ ਆਫ ਜੀਜ਼ਸ: ਦ ਆਰਕੀਓਲੋਜੀਕਲ ਐਵਿਡੇਂਸ* [ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਹਾਰਪਰਵਨ, 2009], 100)। ¹²ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ (ਮੱਤੀ 16:16) ਅਤੇ ਮੱਤੀ 16:27, 28 ਵਿਚ ਸ਼ਰਿਰਦੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੱਤੀ 16:13 ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ‘‘ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ’’ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕੈਥਲਿਕ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ‘‘ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ’’ ਲਈ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ¹³ਐਲਨ ਬਲੈਕ, *ਮਾਰਕ*, ਦ ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੈੱਸ NIV ਕਮੈਂਟਰੀ (ਜੇਪਲਿਨ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੈੱਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1995), 68-69. ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਸ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਮਸੀਹਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ¹⁴ਆਰ. ਏ. ਕੋਲ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ, ਇਹ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ‘‘ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਦਾਨੀਏਲ [7:13] ਵਿਚਲੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਨੇਮ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ,’’ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਕਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਆਪੇ ਚੁਣਿਆ ਅਹੁਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹਾ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਾਮ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ‘‘ਮੁਖਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਆਰ. ਏ. ਕੋਲ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੁ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ: ਐਨ ਇੰਟ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ.,

1973], 67, 67ਐੱਨ.)। ¹⁵ਬਲੈਕ, 69. ¹⁶ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 91-92. ¹⁷ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:9 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:27, 28 ਵਿਚ ਹਨ। ¹⁸ਸਟਾਫਰ, 49. ¹⁹ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 94. ²⁰ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:10-13 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:29-32 ਵਿਚ ਹਨ।

²¹ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 96. ²²ਬਲੈਕ, 71. ²³ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 95. ²⁴ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ‘‘ਫਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ’’ (ῥαμματεῖς τῶν Φαρισαίων, ਗ੍ਰਾਮੈਟਿਸ ਟੋਨ ਫਰੀਸੇਇਓਨ) ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (ਬਲੈਕ, 71, ਐੱਨ. 17.)। ²⁵ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 23:1-3, 15. ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਫਰੀਸੀ ਲੋਕ ਓਸੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ‘‘ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ’’ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ²⁶ਫਰੀਸੀਆਂ ਦਾ ਫਿਰਕਾ 165 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘‘ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਾਬਲ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵੇਲੇ ਦੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਗੁੱਟ ਸੀ।’’ (ਦ ਜੌਡਰਵਨ ਪਿਕਟੋਰੀਅਲ ਬਾਈਬਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਸੰਪਾ. ਮੈਰਿਲ ਸੀ. ਟੇਨੀ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਜੌਡਰਵਨ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1963), 647 ਵਿੱਚ ਲੋਰਮਨ ਐੱਮ ਪੀਟਰਸਨ, ‘‘ਫੈਰੀਸੀਸ।’’ ²⁷ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:14, 15 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:33-35 ਵਿਚ ਹਨ। ²⁸ਲੇਵੀਆਂ 16:29-31 ਵਿਚ ‘‘ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ’’ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ’’ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਬੂਰ 35:13 ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ 58:3, 5 ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ²⁹ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 9:9; ਅਸਤਰ 4:1-3; ਦਾਨੀਏਲ 9:3. ³⁰ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 9:16, 17 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 5:36-39 ਵਿੱਚ ਹਨ। ³¹ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ³²ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 12:1-5 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 6:1-4 ਵਿਚ ਹਨ। ³³ਮਿਸ਼ਨਾ ਸ਼ਬਤ 7.2. ³⁴ਇਹ ‘‘ਬਲਿਦਾਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਦਯਾ’’ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 9:13)। ³⁵ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, 106-7. ³⁶ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 22:20; 2 ਸਮੂਏਲ 8:17; 18:16; 24:6. ³⁷ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਮੱਤੀ 12:8 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 6:5 ਵਿਚ ਹਨ। ³⁸ਵੇਖੋ 3:1-6; ਲੂਕਾ 13:10-17; 14:1-6; ਯੂਹੰਨਾ 5:1-16; 7:21-23; 9:1-41. ³⁹ਵੇਖੋ 2:23-28.